

TR

**AKİDE VE MENHEC MESELELERİNİ
BEYAN EDEN İLMİ SİLSİLE**

5

الدُّوْلَةُ الْإِسْلَامِيَّةُ
خِلاْفَةُ عَلٰى مِنْهَاجِ النَّبُوَّةِ

Bu, Hicri 1438 Yılı Zilhicce Ayında El-Beyan Radyo'da
Yayınlanan 'Akide ve Menhec Meselelerini Beyan
Eden İlmî Silsile'nin Tercümesidir

Hamd âlemlerin rabbi olan Allah'adır. Güzel akıbet muttakilerindir. Düşmanlık ise ancak zalimleredir. Şehadet ederim ki tek olan ve ortağı olmayan, Hak, Melik ve Mübin olan Allah'tan başka ilah yoktur. Ve şehadet ederim ki Muhammed O'nun kulu ve Rasul'ü, ilklerin ve sondakilerin imamıdır.

Bundan sonra:

Bu halkada, Allah'ın izni ile üzerinde çekişmenin meydana geldiği meselelerden İslam Şeriatından imtina eden/geri duran taife (Taife-i Mümteni'a) hakkında konuşacağız.

Bu taifenin konusuna girmeden önce kısa bir mukaddime yapmak istiyoruz.

Deriz ki: Ehl-i Sünnet ve-l Cemaat imanın söz ve amel olduğunda ittifak etmişlerdir. Onların bu konuda icma ettiklerini ilim ehlinde birçok nakletmiştir.

Bu sözün ayrıntısı Şeyh-ül İslam İbn-i Teymiyye'nin ﷺ şu ifadeleridir ki o şöyle demiştir: “Ehl-i Sünnet'in asıllarından bir tanesi de dinin ve imanın söz ve amel olduğudur. Dilin ve kalbin sözü ve kalbin, dilin ve azaların da ameli”¹.

Bunun açıklaması; Allah'u Teâlâ namaz, zekat ve benzeri bir şeyi emrettiğinde imanın rüknu Allah'u Teâlâ'nın bu emrine boyun eğmektir. İşte bu kalbin amelindedir, kimin kalbinde Allah'ın emrine boyun eğme yoksa o kâfirdir.

Şeyh-ül İslam İbn-i Teymiyye ﷺ şunları söylemiştir: “İmanının ikrar olduğu sadece tasdikten ibaret olmadığı bilinen bir şeydir. İkrar, kalbin sözünün içine girer ki o tasdik etmektir ve kalbin amelinin içine girer ki o da boyun eğmektir... Kimin kalbinde tasdik ve boyun eğme gerçekleşmez ise o kâfirdir.”²

Önemli bir konuya daha dikkat çekilmesi gerekiyor o da şudur ki; kalp, Allah'ın emirleri karşısında boyun eğdiği zaman azalarda da kesinlikle etkisinin ortaya çıkması gerekir. Kim amelden imtina ederse bu o kimsenin imanının ve boyun eğmesinin olmadığına veya da imanının ve boyun eğmesinin zayıflığına delildir. Ameldeki Mumteni' (imtina eden) ya kâfir olur ya da fasık olur. Bu amelden imtina ediş şekillerinin değişimine göre değişir.

Şeyh-ül İslam İbn-i Teymiyye ﷺ şunları söylemiştir: “İmanın aslı kalptedir. Bu da kalbin sözü ve amelidir. Bu ise tasdik, sevgi ve boyun eğme ile ikrardır. Kalpte bulunan imanın azalardaki etkisi ve gerektirdikleri açığa çıkması gerekir. Kişi kalbindekinin gerektirdiği şey ile amel etmez ise, o kalpte amelin olmadığına veya zayıf olduğuna delildir.”³

Bu sözden kast edilen şudur ki; insan reddederek veya kibriden dolayı İslam amellerinden bir amelden imtina ederse, bu kimsede boyun eğme olmadığı için kâfir olarak addedilir. Bu kişinin küfrü, vacipliğini onaylamasına rağmen Adem'e secde etmekten kaçınan İblis'in küfrü ile aynıdır.

1 Mecmu-ul Fetava 3/151.

2 Mecmu-ul Fetava 7/638.

3 Mecmu-ul Fetava 7/644.

Mumteni'a Taifesi Konusuna Dönüyoruz ve Diyoruz ki:

Mumteni'a Taifesi Nedir?

Cevap: Mumteni'a taifesi; kendisini İslam'a nispet eden, daha sonra güç kullanarak ve savaşarak İslam'ın açık ve mütevatir hükümlerinden birini, -bunların vacipliğini ikrar etseler de- yerine getirmekten kaçınan bir gruptur.

Örneğin; bir taife, zekat, oruç veya İslam'ın herhangi bir şiarını -vacipliğini ikrar etse bile- yerine getirmekten kaçınır ise veya İslam'ın haram kılmış olduğu faiz, içki ve zina gibi açık haramlardan -bunların haramlığını ikrar etse bile- yüz çevirmeye iltizam etmez ise ve bu taifenin tekrardan bu Şer'i farzlara sarılmasını sağlamayı ancak onlarla savaşmakla güç yetirebiliyorsak veya da kendileri kuvvet sahibi olup bu kuvvetle -fili olarak savaşmasalar bile- açık Şer'i meseleleri uygulamaktan geri duruyorsa işte bunlar Mumteni'a taifesidir.

Daha Sonra Deriz ki; Mumteni'a Taifesinin Hükümü Nedir?

Cevap: Alimlerin iki görüşünden en sahih olanına göre Mumteni'a taifesinin hükümü; mürted olmaları ve İslam'dan çıkmalarıdır. Bu hüküm, mukaddimede zikredilen imanın tanımı; onun söz ve amel olduğu ve Allah'ın emirlerine boyun eğmenin gerekli olduğu üzerine binaendir.

Bunun delili ise sahabeye dayanan icmadır. Nitekim onlar zekatı vermeyi reddedenleri mürtedler diye isimlendirmişlerdir.

Ebu Ubeyd el-Kasım b. Sellam şöyle demiştir: “Bunu doğrulayan şey, Ebu Bekir es-Sıddık'ın ﷺ Muhacir ve Ensar'la birlikte Arapların zekatı vermemelerine karşı yapmış olduğu cihaddır ki bu da Rasulullah'ın ﷺ şirk ehli ile yaptığı cihadın aynısıdır. Dolayısıyla bu iki cihad arasında kanların dökülmesi, zürriyetin esir alınması ve malların ganimet alınması hususunda hiçbir fark yoktur. Zaten bu kimseler zekatı inkar etmeyen ancak zekatı vermekten kaçınan kimselerdi.”⁴

Şeyh-ül İslam İbn-i Teymiyye ﷺ şöyle der: “Sahabe ve onlardan sonra gelen imamlar beş vakit namaz kılsalar da, ramazan ayının orucunu tutsalar da, zekat vermekten kaçınanlarla savaşmanın gerekliliği konusunda icma etmişlerdir. Bunların geçerli bir şüpheleri yoktur. Bundan dolayı da mürted oldular. Onlar Allah'ın emrettiği gibi zekatın vacipliğini ikrar etseler de, vermekten kaçındıkları için kendilerine karşı savaşılır.”⁵

Şeyh Muhammed b. Abdulvahhab ﷺ, İbn-i Teymiyye'nin kelamını naklettikten sonra şunları söyler: “Onun (İbn-i Teymiyye'nin) sözlerini ve açıklamalarını iyi düşün; zekatın vacipliğini ikrar etseler, beş vakit namaz kılsalar ve zekatı eda etmenin dışında İslam'ın bütün şiarlarını yerine getirseler de, halifeye zekatı vermekten kaçınanlarla savaşılır ve onlara küfürle ve riddetle hükmedilir, kadınları ve çocukları köle edilir, malları da ganimet olarak alınır. Ve bu hüküm kitap, sünnet ve sahabenin ﷺ ittifakı ile sabit olmuştur. Allah en iyi bilendir.”⁶

4 El-İman 17.

5 Mecmu-ul Fetava 28/519.

6 Ed-Durer-us Seniyye 10/179.

Mumteni'a Taifesi İle Savaşmanın Hükümü

Kitap, sünnet ve icma Mumteni'a taifesiyle savaşmanın vacip olduğuna delalet etmiştir. Allah'u Teâlâ şöyle buyurmuştur:

﴿وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّى لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَيَكُونَ الدِّينُ كُلُّهُ لِلَّهِ﴾

*“Fitne ortadan kalkıncaya ve din tamamen Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın!”*⁷

Dinin bir kısmı Allah için diğer bir kısmı da Allah'ın dışındakiler için olursa, dinin tamamı Allah'ın oluncaya kadar savaş vaciptir.

Buhari ve Müslim'de İbn-i Ömer'den رضي الله عنه rivayet edildiğine göre Rasulullah ﷺ şöyle buyurmuştur: **“Ben, Allah'tan başka ilah olmadığına ve Muhammed'in Allah'ın Rasulü olduğuna şahitlik edinceye, namazı kılıncaya, zekatı verinceye kadar insanlarla savaşmakla emrolundum. Bunları yaparlarsa İslam'ın hakkı hariç benden kanlarını ve mallarını korumuş olurlar, hesapları ise Allah'a aittir.”**

Ebu Bekir رضي الله عنه şöyle söylemiştir: “Zekat malın hakkıdır, vallahi şayet bana Rasulullah'a ﷺ verdikleri bir koyun yavrusunu vermekten kaçınırlarsa, bunu vermedikleri için onlarla kesinlikle savaşırım.”

Şeyh-ül İslam İbn-i Teymiyye رحمه الله şunları söylemiştir: “Alimler, İslam'ın mütevatir şiarlarını eda etmekten geri duran (imtina eden) her taife ile din tamamen Allah'ın oluncaya kadar savaşmanın vacipliğinde icma etmişlerdir. Bunlarla savaşmak muhariplerle savaşmak gibidir hatta daha evladır.”⁸

Ve şöyle demiştir: “İslam'ın hükümlerine iltizam etmeksizin sırf İslam'a sarılmak savaşı düşürmez. Zira savaş, din tamamen Allah'ın oluncaya kadar ve fitne ortadan kalkıncaya kadar vaciptir. Din ne zaman ki Allah'ın dışındakiler için olursa o zaman savaş da vacip olur. Farz kılınan namazlardan, oruçtan, hacdan veya kanların, malların, içkinin, zinanın, kumarın, mahrem olanlarla evlenmenin haramlığına iltizamdan veya kafirlerle savaşın farz olmasından, kitap ehlinde cizye almanın ve buna benzer terkinde ve inkarında özürlü olmadığı vacipliğini inkar edenin kafir olacağı dinin vaciplerinden ve haramlarından yüz çeviren her taife ile - bunların vacipliğini ikrar etse de- bunun üzerine savaşılır. Bu noktada alimler arasında ihtilaf bilmiyorum.”⁹

Bu, İslam'ın hükümlerinden bir hükme iltizam etmekten imtina eden taifenin hükmü ise peki İslam'ın hükümlerinin bir çoğundan imtina eden hatta İslam'ın bu hükümlerini değiştirerek Allah'ın şeriatına iltizam etmeyeceğini ilan eden ve bunu demokrasi ile ve kendilerinin kurduğu prensiplerle değiştiren kimsenin durumu nasıldır?

7 Enfal 39.

8 El-Fetava el-Kubra 5/529.

9 Mecmu-ul Fetava 28/502.

Bu Konu Anlaşıldıysa Bir Takım Önemli Meselelere Değınmemiz Lazım

Birinci mesele: Mumteni'a taifesinin tekfiri konusunda sahabenin alimlerinden olan Ebu Bekir ve Ömer'in arasında gerçekleşen ihtilaf.

Sahabe arasında ilk başta zekatı vermeyenlerin tekfirinde gerçekleşen ihtilaf, Buhari ve Müslim'in Ebu Hureyre'dan ﷺ rivayet ettiği şu hadis ile sabittir: Ebu Hureyre şöyle dedi: “Ne zamanki Rasulullah ﷺ vefat etti, ondan sonra Ebu Bekir halife seçildi ve Araplardan kafir olan kafir oldu, Ömer Ebu Bekir'e şöyle söyledi; ‘Rasulullah ﷺ **“İnsanlarla La İlahe İllallah değinceye kadar savaşmakla emrolundum, kim La İlahe İllallah derse İslam'ın hakkı hariç benden malını ve nefsinı korumuş olur. Hesabı Allah aittir”**, demiş iken, sen nasıl insanlarla savaşırısın’. Ebu Bekir de şöyle dedi: ‘Vallahi namazla orucun arasını ayıranlarla savaşacağım, zekat malın hakkıdır. Şayet Rasulullah'a ﷺ verdikleri bir koyun yavrusunu bana vermezlerse, bunu vermedikleri için onlarla kesinlikle savaşırım’. Ömer şöyle söyledi: ‘Vallahi ben sadece şunu gördüm ki Allah'u Teâlâ Ebu Bekir'in kalbini savaş için açtı ve bunun hak olduğunu anladım.’”

Ömer'in ﷺ onların La İlahe İllallah demelerinin onlarla savaşın haram olmasına delil kabul etmesi, onları kafir olarak görmediğinin apaçık delilidir.

Sahabe arasındaki meydana gelen bu ihtilaftan bahsedenlerden biriside İmam İbn-i Kudame'dir ﷺ; Muğni kitabında zekatı vermeyenlerin tekfiri hakkında iki rivayeti zikrettikten sonra şöyle söylemiştir: “Birincinin sebebi Ömer ve diğer birtakım sahabeler ilk anda zekatı vermeyenlerle savaşmaktan geri durmuşlardır. **Şayet onların kafir olduklarına inansalardı onlarla savaşmaktan geri durmazlardı...**¹⁰

İkinci mesele: Bu konuda alimlerin arasında çıkan ihtilaf.

Ehl-i Sünnet alimleri, Mumteni'a taifelerin küfrüne hükmetmede sahabenin ihtilafına binaen ihtilaf etmişlerdir.

İmam Şafii ﷺ zekatı vermeyenlerin kafir olmayacağı, bu taifenin riddete nisbeti Şer'i bir nispet değil de lugatta bir nisbet olduğu, ve sahabenin onları tekfir etmemekte ve onların bir tevil ile halifeye hakkı eda etmekten geri durmaları ile sıfatlandırılmalarında ittifak ettikleri halde, onlarla savaşmada ihtilaf ettikleri görüşündedir.

İmam Şafii ﷺ şöyle demiştir: Rasulullah'dan ﷺ sonra riddet ehli iki kısımdır: Birinci kısım: Tuleyha, Müseyleme, 'Ansi ve onların taraftarları gibi İslam'dan sonra aldananlar.

İkinci kısım: İslama tutunan ancak sadakaları vermeyenler.

Biri şöyle soracak olursa: ‘Herkes onlara riddet ehli derken buna delalet eden şey nedir?’

Şafii şöyle söyledi: “Bu Arapça lisanıdır, riddet onların önceden oldukları halden küfür ve hakkı kabul etmemek ile dönmeleridir. Herhangi bir şeyden geri dönen kimseye o şeyden irtidat etti denmesi caizdir.”¹¹

İmam Ahmed de ondan nakil edilen bir rivayette bu görüşü benimsemiştir.

Esrem, İmam Ahmed'den nakilde bulunup 'Ramazan orucunu terk eden kimse aynı namazı terk eden kişi gibi midir?' sorusunda şöyle demiştir: “Namaz daha kuvvetlidir, diğerleri gibi değildir.” Kendisine denildi ki: ‘Ya zekat vermeyen kişi?’, o da şöyle dedi: “Abdullah'dan geldiğine göre: “Zekat vermeyen Müslüman değildir çünkü Ebu Bekir onun için savaşmıştır. Bu hadis namaz babındadır.”

Kadı Ebu Ya'la şöyle demiştir: İmam Ahmed'den rivayet edilen bu sözün zahirinden İmam Ahmed'in, Abdullah'ın sözünü ve Ebu Bekir'in fiilini aktardığı anlaşılır. Ancak bu konuda kesin konuşmamıştır çünkü ‘Bu hadis namaz babındadır’ demiştir. Yani mevzu bahis edilen hadis namazla alakalıdır ve küfrü bildiren bu hadise; **“Kişiyle küfür arasında namazın terki vardır. Kim namazı terk ederse kafir olur.”**, namaz konusunda bakılsın demiştir. Diğer bir sebep de zekat malın hakkıdır, onu vermemekle kişi kafir olmaz. O kimse ile yapılan savaş kefarete ve insanoğlunun hakları gibidir.”¹²

Şeyh-ül İslam İbn-i Teymiyye şöyle demiştir: “Sonra fakihler zekatın vacibiyetini kabul eden ancak zekatı vermeyen ve zekatı vermediği için halifenin kendisiyle savaştığı küfrü hakkında iki görüşe ayrılmışlar. İmam Ahmed'den haricilerin tekfirindeki iki rivayet gibi bu konuda da ondan iki görüş rivayet edilmiştir.”¹³

Üçüncü mesele: Mumteni'a taifesinin küfründe muhalif olan kimse bidatçı midir yoksa sünnete uygun mu davranmıştır?

Deriz ki: İman, amel olmaksızın sadece sözdür görüşüne binaen Mumteni'a taifesinin kafir olmadığını söyleyen kimse mürciedir.

Her kimde iman söz ve ameldir diyerek Mumteni'a taifesini tekfir etmezse, bu kişi bidatçı değildir. Bu kimse içtihadında hata eden bir müçtehidir. İmam Şafii de bu sınıftandır. Zira o, Ehl-i Sünnet ve-l Cemaat'ın tüm imamı gibi imanın söz ve amel olduğunu kabul edenlerdendir.

İmam Şafii şöyle söylemiştir: “Sahabenin ve ondan sonra gelen bizim kendilerine ulaştığımız tabiinin icmaasıdır; imanın söz, amel ve niyet olduğuna ve bunlardan hiçbirinin diğerleri olmaksızın yeterli olmayacağına ittifak etmişlerdir.”¹⁴

11 El-Umm 4/227.

12 El-Mesail-ül Fikhiyye 1/221.

13 Mecmu-ul Fetava 35/57.

14 Şerh Usulü İtikadi Ehli-s Sünne ve-l Cema'a 2/956/1593.

Bu konu namazı terk eden kimsenin küfründeki ihtilafa benzemektedir. Alimlerden bazıları iman söz ve ameldir demelerine rağmen namazı terkedenin kafir olmayacağı görüşündedirler. Bu kimse sünnet dairesindedir ve bidatçı değildir. Ancak namazı terkedenin kafir olmadığı veya namaza çağırıldıktan sonra Müslüman olarak öldürülür görüşüne sahip olan kimseye, Mürcie ve Cehmiyye'ye imanın tanımında gelen şüphenin aynısı gelmiştir. Dolayısıyla buna binaen bu kişinin kafir olmayacağına dair sözünü söylemiştir.

Şeyh-ül İslam İbn-i Teymiyye rahmetullahi alayh şöyle demiştir: “Bu konu, üzerinde düşünülmesi gereken bir konudur. Zira kim açık olanla kapalı olanın arasındaki bağlantıyı bilirse bu konuda o kişinin şüphesi bitmiş olur. Bilmiştir ki vacip olduğunu ikrar etmekle birlikte bu ameli yerine getirmeyen kimse öldürülmez veya Müslüman olarak öldürülür diyen alimlere, Cehmiyye ve Mürcie'ye gelen şüphe bulaşmıştır. Ve tamamı ile güç yetirebilmesiyle birlikte kesin iradenin fiille alakalı olmadığı görüşünde olanlara gelen şüphenin aynısı gelmiştir. İşte bundan dolayı bu kimselerin öldürülmesinden kaçınan alimler bu görüşlerini iman meselesine ve 'ameller imandan değildir' meselesine bina etmişlerdir.”¹⁵

Buna bir örnek verelim ki o da İbn-i Şihab ez-Zuhri'nin rahmetullahi alayh üzerinde bulunmuş olduğu durumdur.

Mervezi'nin İbn-i Şihab ez-Zuhri'den ‘Namazın değerinin yüceltilmesi’ isimli kitabında şunu rivayet etmiştir; ona namazı terk eden bir adam hakkında soru soruldu. O da şöyle cevap verdi: “Namazı terk eden kimse İslam dininden başka bir din meydana getirdiyse öldürülür. Ancak o sadece fasık oldu ise sert ve iz kalacak bir şekilde dövülüp hapsedilir.”

Bu, İbn-i Şihab'ın namazı terk edenin kâfir olduğu görüşünde olmadığını açık bir göstergesidir.

Lalekai, Ma'kil b. Ubeydullah el-'Absi'den rivayet etmiştir: O, İbn-i Ömer'in kölesi Nafi'e şöyle demiştir: Dedim ki; “Onlar diyorlar ki biz namazın farz olduğunu ikrar ediyoruz ancak namaz kılmıyoruz, içkinin haram olduğunu ikrar ediyoruz ancak biz onu içiyoruz, annelerle nikâhlanmanın haram olduğunu biz ikrar ediyoruz ancak biz onu yapmak istiyoruz.” Elini elimden çekti ve dedi ki: “Kim bunu yaparsa kâfir olur.”

Ma'kil şöyle dedi: Ez-Zuhri'yle karşılaştım ve ona onların sözünü haber verdim, o da dedi ki: “SubhanAllah! İnsanlar bu tür tartışmalara mı koyuldu? Rasulullah rahmetullahi alayh şöyle buyurdu: “**Zina yapan kişi mü'min olarak zina etmez. İçkiyi içen kişi mü'min olarak onu içmez.**”

Ameli imanın tanımından çıkararak mürcielere karşı çıkmasına rağmen namazı terk edenin tekfir edilmeyeceği hakkında söylediği söze bak. İşte bu, bizim İmam ez-Zuhri gibi alimleri sırf namazı terk edenin tekfir etmemesinden dolayı mürcielikle itham etmememizi gerektirir. Bu konumu iyi düşün. Fitne çıkarıcıların çokluğu ve aşırıların sözleri seni aldatmasın. Allah kendisinden yardım istenilendir.

Son olarak burada önemli bir konuya daha değinmemiz gerekiyor o da şudur: Bizim bugün kendileriyle savaştığımız küfür ve riddet taifelerinin çoğu hakkında, ilim ehlinin üzerinde tartışmış olduğu Mümteni'a taifesi hakkındaki ihtilaf geçerli olmaz.

Tağuti devletlerin askerleri ve polisleri ve onlara yardım edenler ittifak ile kâfirdirler. Nitekim onlar zekatı vermeyenlerden daha ziyade Museyleme'nin ve Esved'in tabilerine benzemeye daha yakındırlar.

Tağutun askeri olan ve tağutun yolunda savaşan her kimse Kuran nassıyla kafirdir. Allah ﷻ şöyle demiştir:

﴿الَّذِينَ آمَنُوا يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ الطَّاغُوتِ
فَقَاتِلُوا أَوْلِيَاءَ الشَّيْطَانِ إِنَّ كَيْدَ الشَّيْطَانِ كَانَ ضَعِيفًا ﴿٧٦﴾﴾

“İman edenler Allah yolunda savaşır, inanmayanlar ise tâğut yolunda savaşır. O halde şeytanın dostlarına karşı savaşın; şüphe yok ki şeytanın kurduğu düzen zayıftır.”¹⁶

Kim Allah'ın indirdiği dışında bir şeyle hükmeden ve Allah'ın velileriyle savaşan tağutu dost edinirse onun gibi kâfirdir. Çünkü kâfirleri dost edinen onlardandır. Allah ﷻ şöyle buyurmuştur:

﴿وَمَنْ يَتَوَلَّهُمْ مِنْكُمْ فَاِنَّهُ مِنْهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٥١﴾﴾

“İçinizden onları dost tutanlar, onlardandır. Şüphesiz Allah, zalimler topluluğuna yol göstermez.”¹⁷

Müşriklerden beri olmanın ve muvahhidleri dost edinmenin dinin aslından olduğunu belirttik. Öyle ki bu konuda kimsenin cehaleti ve tevili mazeret olarak kabul edilmez. Allah'u Teâlâ'nın hamdı ile bu genel olarak ittifak edilen bir meseledir.

Bu kadarla yetiniyoruz ve Allah'tan ﷻ bize öğrettiğiyle fayda vermesini, sözümüzü hak üzere birleştirmesini ve bizleri doğru yolda olan ve doğru yolu gösterenlerden kılmasını istiyoruz. Duamızın sonu alemlerin rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

16 Nisa 76.

17 Maide 51.

TR

AKİDE VE MENHEC MESELELERİNİ
BEYAN EDEN İLMİ SİLSİLE

5

